

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙
ถึงกิริยาจะเหมือนโลกก็ไม่ใช่โลก

ไปเวียงจันทน์คราวที่แล้วได้บริจาคอะไรบ้างเราลืมแล้ว (บริจาคเงินไปสามแสนสามหมื่นเศษ สำหรับเครื่องมือแพทย์หลวงตาให้ล้าหน้าไปแล้วครับ หมอที่ใช้เครื่องมือผลิตไม่ทันมาใช้เครื่องมือ หมอเขามาอบรมการใช้เครื่องมืออยู่ที่โรงพยาบาลอุดร) คือเครื่องมือเราเป็นเครื่องมือล้ำยุคล้ำสมัย พวกหมอไม่พอ หมอจึงต้องมาอบรมอยู่ที่โรงพยาบาลศูนย์อุดรเกี่ยวกับตา โรงพยาบาลไหนก็ตามเราได้เตือนไปเสมอ เครื่องมือแพทย์เป็นเครื่องมือสำคัญ เรียนวิชาก็ต้องเรียนวิชามาโดยเฉพาะ วิชาตา จึงต้องเตือนไป ที่จะให้เครื่องมือเกี่ยวกับตาโรงพยาบาลใด เตือนไปให้เตรียมหาหมอให้พร้อม ๆ ถ้าหมอไม่พร้อมเครื่องมือเอาไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

เวลานี้เรากำลังช่วยทางตามากทีเดียว โรงพยาบาลศูนย์อุดรเป็นหนึ่งในมานานแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ เราไปผ่าตัดที่รัตนิน กรุงเทพ หมออุทัยที่เป็นลูกศิษย์ พอผ่าตัดออกมาแล้วเห็นคุณค่าของตา สว่างไสวผิดปรกติกว่าแต่ก่อนที่ยังไม่ได้ผ่า มาอยู่วัดได้สามวันเข้าหาหมอเลยที่โรงพยาบาลศูนย์ ตกลงกันอย่างเข้มนวดกวดขันทีเดียว เอาจนกระทั่งหมอต้องพยายามมาให้ครบเครื่องมือตา ทางนี้ก็จะเอาให้ครบเครื่องมือ หมอก็ให้ครบ ตั้งแต่นั้นมาละโรงพยาบาลศูนย์อุดร เรียกว่าครบทั้งหมดทั้งเครื่องมือ นี่เป็นอันดับหนึ่งโรงพยาบาลศูนย์ จากนั้นก็กำลังต่อไป

ศรีนครินทร์ ขอนแก่นก็มาขอ (หกล้านแปดแสนบาทครับ) หกล้านแปดแสน จากนั้นก็ต่อไปทางบุรีรัมย์ (หกล้านครับ) เออ นี่กำลังสั่งเครื่องมือเป็นหน่วยๆ ลงจุดไหนๆ สั่ง แล้วเพชรบูรณ์ (สี่ล้านบาทครับ) เออ นี่ก็สั่งแล้ว ตั้งหน้าสั่งให้ครบเลย เริ่มต้นสั่งแล้วให้ครบตา เราตั้งเป็นจุดๆ บุรีรัมย์แห่งหนึ่ง เพชรบูรณ์แห่งหนึ่ง พิษณุโลก (เก้าล้านห้าหมื่นครับ) เออ พิษณุโลกมากกว่าเพื่อน เริ่มต้นสั่ง แล้วก็ไปทางอุดรดิตถ์ (ห้าล้านแปดแสนบาทครับ) เออ ห้าล้านแปดแสน จากนั้นก็เวียงจันทน์ เวียงจันทน์นี้ (๓๐,๙๙๓,๐๔๐ บาทครับ) นี่ความจำเก่ง มันน่าชมต้องชม ความจำเก่งจริงๆ อายุขนาดนี้แล้วความจำยังเก่ง ตั้งแต่ก่อนจะขนาดไหนว่านั่นเลย

เวียงจันทน์ที่แรก ๑๖ ล้านตา ครั้งที่สอง ๑๔ ล้าน (เชียงใหม่หมอวิเชียรพามา ๘ ล้าน ๑ แสนบาทครับ) เออ เชียงใหม่โดดเข้ามานี่ เรายังไม่ไปเลยทางโน้นโดดข้ามเข้ามาแล้วเชียงใหม่ ก็พูดเพื่อประเทศไทยทั้งประเทศใช้ไหมละ หมอวิเชียรอยู่ที่นี้ เป็นหมอตายอยู่ที่นี้ มาได้จากเราไปจนครบ แล้วก็ติดต่อไปทางเชียงใหม่ข้ามมาเลย ได้ไป ๘ ล้าน ๑ แสน โดดข้ามมาเอาก่อนเขาแล้ว นอกนั้นจะไปเรื่อยๆ ละ ถ้าเรายังไม่ตาย

ปัจจัยที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคนี้แบบตลอด ด้วยความเมตตาครอบโลกธาตุ ฝ่ามือพี่น้อง นิดเดียว เมตตานี้ครบไปหมดเลย เราจึงไม่มีอะไรติดตัว เพราะอำนาจแห่งความ เมตตา พิสูจน์ เราก็ไม่เคยเคยคาดเคยคิด พูดให้มันเต็มปากเสีย แต่ก่อนก็ไม่เคย เรื่องความเมตตาอย่างนี้ มีแต่ฟุ้งใส่เจ้าของๆ เมตตาหรือไม่เมตตาก็ไม่ทราบแหละ เอา เป็นเอาตายเข้าว่าเลยกับเจ้าของ พัดกิเลส จากนั้นก็ออกช่วยโลกละที่นี้

(กราบเรียนครับเรื่องดาทั้งหมดรวมยอดทุกรายการแล้ว ๗๗,๙๒๓,๐๕๐ บาท) จำเก่งมากนะ นี่รวมดาที่เราช่วย แล้วอย่างอื่นอะไรบ้างล่ะพิจารณาซิ เครื่องมือ แพทย์ชนิดต่างๆ โรงพยาบาลไหนที่สำคัญๆ เครื่องมือสำคัญๆ มาเอาที่นี้ทั้งนั้นเป็น ล้านๆ ขึ้นไปเลย เครื่องมือแพทย์ต่างๆ ไปที่จำเป็นๆ เช่นผ่าสมองบ้างอะไรบ้าง เหล่านี้ เราให้ เราก็เห็นความจำเป็น บางทีติดหนี้ก็คือหาให้ไม่ทัน แต่ความจำเป็นมันเหนื่อ ติดหนี้ เอา ยอมติด เอามาเลย เอาจริง ๆ แหละ ติดหนี้ติดเรื่อยนะโรงพยาบาลนี้ละ ที่อื่นไม่ได้ปรากฏว่าติด แต่โรงพยาบาลนี้เอาบ่อย โรงพยาบาลเมืองไทยเรานี้ทรมาณ หลวงตามากทีเดียว เฉพาะตาก็ ๗๗ ล้าน ๙ แสนสองหมื่นแล้ว ออกทั่ว

นี่ละช่วยโลก ท่านทั้งหลายดูเอา เราไม่เก็บ นี่เขาเขียนไว้หน้าศาลา เงินวัดป่า บ้านตาดเป็นเงินเพื่อโลก เขาบอกไว้เลย เขาเขียนที่หลังแต่เราทำมาแล้ว เขาเพิ่งมาเขียน ที่หลังเขาเขียนไว้ข้างหน้า เขาตามหลังเรา อย่างนั้นแหละไม่มี เรื่องเงินเรื่องทองของ หลวงตานี้ไม่มี มีก็มีเพื่อไว้แล้วนั้น เพื่อความจำเป็นนั้นๆ ยังมีนะในบัญชีก็ยังมี แต่ ท่านทั้งหลายให้ฟังทราบเอาไว้ว่า ถึงจะมีมากน้อยก็เพื่ออันนี้เหมือนกันหมด ไม่ได้ไป ไหนเลย เพื่อโลกเพื่อสงสาร เราไม่ได้เก็บ ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ไม่มีอะไรมีคุณค่ายิ่งกว่า หัวใจคน เอาตรงนี้ ความจำเป็นจะไปรวมที่หัวใจ เมื่อปลดเปลื้องความจำเป็นนี้ก็ไป ปลดเปลื้องที่หัวใจนั่นเอง เราจึงได้ช่วยเติมกำลังความสามารถ มีเท่าไรหมด

อย่างที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคเมื่อวันที่ ๑๒ ตั้ง ๖ ล้าน นั่นก็กระจายหมดไม่ได้ ไปไหน ออกหมดเลย เพื่อโลกนั้นแหละไม่ได้เพื่อเรา ช่วยตลอด ก็นับว่าจะมีวาสนาบ้าง เล็กน้อยได้ช่วยโลกเติมกำลัง แบมือเลย ปิดออกๆ หมดเจ้าของไม่เอา อย่างโกดังเห็น ไหมเต็มอยู่นั้น สั่งของเข้ามาเต็มโกดัง โรงพยาบาลไหนมาๆ พระท่านจัดให้สม่าเสมอ กันหมด สูงก็เสมอ ต่ำก็เสมอ

คือธรรมดาโรงพยาบาลต่างๆ ไปไม่ไกลนัก นี่ก็ให้เสมอกันหมด เวลาจะไปเติมน้ำมันรถให้ทุกคนเต็มถังๆ เติมให้หมดเลย แล้วพิเศษกำหนดตั้งแต่อุบล โคราช ย้อนหลังไป อุตรดิตถ์ย้อนหลัง ตั้งแต่อุตรดิตถ์เข้ามาทางนี้เป็นธรรมดา พอจาก อุตรดิตถ์ย้อนหลังไปแล้วให้พิเศษๆ พิเศษนี้ก็เสมอกันหมด เราสั่งไว้เรียบร้อย เราอยู่ หรือไม่อยู่ไม่สำคัญ พระจะปฏิบัติตามนั้น เพราะรู้นิสัยของเราว่าจริงจังมากทุกอย่าง ว่า

อะไรจับติด ๆ คือสิ่งอะไรขาดสะบั้นไปเลย ถ้าเหตุผลไม่เหนือกว่าเคลื่อนไม่ได้ แม้เจ้าของเองก็ไปทำลายไม่ได้ ถ้างัดได้ตั้งลงจุดไหนแล้ว เหตุผลไม่เหนือกว่านี้เจ้าของเองก็แก้ไม่ได้ ถ้าเหตุผลเหนือกว่าแก้ได้ อย่างอื่นก็แก้ได้ ถ้าเสมอกันแล้วคงเส้นคงวาไว้ที่ใดกำหนดไว้อย่างนั้น นี่คือการสัจธรรมความจริงที่เราเคยปฏิบัติมา

อันนี้ทำให้คิดย้อนหลังเหมือนกัน มันเป็นเชื่อมาตั้งแต่เป็นฆราวาส มันหากเป็นของมันเองเราไม่ทราบนะ เวลามาบวชแล้วถึงได้พิจารณาย้อนหลัง โอ้ นี่เรามีความสัจธรรมความจริงมาตั้งแต่ฆราวาสแล้ว ว่าอะไรแล้วขาดสะบั้นไปเลย ยกตัวอย่างนะ พ่อรู้นิสัยเพราะนิสัยเราเป็นอย่างนั้น พ่อเดินจากโน้นเดินจากนี้ กูอยากไปโน้นกูอยากไปนี้ แต่ไม่มีใครทำงานให้กู พุดเฉียดหูเราให้เรารำคาญหูพ่อนะ เพราะเห็นเราจริงจังมาก ถ้าว้าว เอ้อ ไปเถอะจะทำให้ โอ้ย อยากเตรียมของเดี๋ยวนั้นไปเลยทีเดียว

มันเด็ดขาดเราถ้างัดว่าอะไรแล้วไม่ทำไม่ได้นะ เมื่อรับบิณฑบาตหัวใจเลย ต้องให้เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นพ่อถึงได้เชื่อ ถ้างัดคำว่า เอ้อ ไปเสียชิจจะทำให้ อยากเตรียมของเดี๋ยวนั้นเลย คือแน่นอนถ้างัดได้ลั่นคำแล้วเป็นอื่นไปไม่ได้ นี่เป็นนิสัยมาตั้งแต่เป็นฆราวาส ทีนี้เวลามาบวชเป็นพระจึงมาได้อ่านอรรถอ่านธรรม โอ้ คำสัจธรรมคำจริงนี่เป็นเรื่องธรรม นั้น มันก็มีเป็นคำสัจธรรมคำจริงมาตั้งแต่โน้น ทีนี้เวลาออกมาปฏิบัติเจ้าของก็เป็นคำสัจธรรมคำจริงตลอดมา ถึงขั้นจะสลบไสสๆ แต่ไม่สลบ ความเพียรถึงขนาดนั้นๆ ยังไม่ถึงขั้นสลบ เฉียดๆ เรื่อยเชียวละ

ทีนี้พ่อได้ผลมาเป็นที่พอใจตามเหตุที่เราดำเนินมามากน้อย ผลได้มาเป็นลำดับจนกระทั่งได้เป็นที่พอใจ ที่ได้ช่วยโลกนี้พอใจ เราพอทุกอย่างแล้วในโลกนี้เราปล่อยหมด วางหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ขึ้นชื่อว่าสมมุติหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือติดใจ ทีนี้ก็มีความบริสุทธิ์กับความเมตตาที่กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน กระจายทั่วโลกเลย เพราะฉะนั้นจึงมีอะไรไม่ได้สำหรับวัดเรา หากเป็นอยู่ในจิตนั้นละ มีอะไรปิดออกๆ ผู้จำเป็นมีอยู่มาก เรามีไว้พอใช้สอยแล้วใช้สอยไปเหลือเพื่อเพื่ออะไร ผู้อดอดจะตาย ดูผู้อดชิว นั่น มันก็วิ่งเข้าที่นั่นละ เพราะฉะนั้นจึงไม่มี จตุปัจจัยนี้ไม่มีสำหรับวัดเรา มีอะไรไม่ได้ เราเป็นอย่างนั้นตลอดมาความเมตตา

อย่างวันหนึ่งๆ เห็นไหมละอยู่ที่ไหน วันนี้ไปนั้นวันนั้นไปนั้น ส่วนมากจะไปโรงพยาบาล ใส่รถเต็มคันๆ แต่ทุกวันนี้มีประจำ ไปโรงพยาบาลไหนก็ให้โรงละสองหมื่นๆ บาททุกโรงเดี๋ยวนี้นี้ แต่ก่อนให้แต่ของไม่ให้เงิน เหตุที่จะให้เงินก็เวลาไปหาบางโรงเขาก็พุดถึงเรื่องการจ่ายเงิน นั้นละจับมาพิจารณา เขาว่าถ้าหลวงพ่อบุญมาส่งที่นี้แล้วก็จะทูลรายจ่ายลงเท่านั้น หลวงพ่อบุญมาแต่ละครั้งนี้ทูลรายจ่ายลงเท่านั้นพันเท่านั้นพัน

ถ้าธรรมดาแล้วจะจ่ายเท่านั้นหมื่นหรือหมื่นกว่า เขาบอกนะโรงพยาบาลต่างๆ ถ้าของหลวงตามานี้จะทุ่นรายจ่ายลงมาอีกมากมาย

เราเอามาคิด ที่นี้เลยเวลาจะตอบย้อนหลังไปนี้ให้โรงละสองหมื่น ๆ ไปเลยหมื่นกว่า บางรายก็สองหมื่นก็มีบางโรงนะ แต่เราให้สองหมื่นพอดีเฉลี่ยกันไป เพราะขาดมากกว่าที่เขาจ่ายเกินไป เช่นโรงสองหมื่นไปก็มีบ้างนิดหน่อย แต่อยู่ในสองหมื่นและหมื่นกว่าๆ นี้น่ามาก เพราะฉะนั้นเราจึงให้สองหมื่นไปเลย ไม่ว่าไปโรงไหนให้โรงละสองหมื่นๆ ทุกโรง ทุกวันนี้เป็นอย่างนั้น เงินไม่ได้คำนึงว่าได้มาเสียไปเท่าไรๆ ถ้าเราคำนึงว่าได้มาเท่าไรเสียไปเท่าไร เราจะทำไม่ได้ใช้ใหม่ มันจะหึงหวง อันนี้ความเมตตาทำลายแหลกไปหมดเลย มีเท่าไรหมดๆ เอ้า เหลือเป็นเหลือ หมดเป็นหมด อย่างนั้นละพอใจ อันนี้ละพอใจเรา

เราจึงไม่ถามว่าหมดเท่าไรเหลือเท่าไรยังเท่าไรที่จะจ่ายต่อไปนี้ไม่คิด มีแต่จะเอาๆ เรื่อย จนกระทั่งเขาบอก เงินหมดแล้ว หือ หมดแล้วหรือ คือเรามีแต่จะจ่ายทำเดี่ยว ผู้ที่เขาเก็บเงินรักษาเงินเขาบอกว่าเงินหมดแล้ว หือ หมดแล้วหรือ มันยังไม่ถอยนะนั่น มันจะทราบเฉยๆ ว่าเงินหมด แต่อันนี้มันไม่ถอย นี่ละความเมตตาที่กับพี่น้องทั้งหลายเป็นอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา ตื่นขึ้นมาบิบัติมันจะจำไปเลยครบไปหมด ไม่ได้คิดเพื่อตัวเอง ก็มันเหลือเพื่อเห็นใหม่จะกินให้ตายมันก็ตาย วันหนึ่งๆ อาหารเหลือนี้หว่ายชะอำมันของเล่นเมื่อไร มันพาดมาแต่ละที่พระทั้งวัดหงายเลยเชียว สู้อาหารคนเดียวไม่ได้ แล้วจะหามาอะไรหนักหนาผู้จนจนจะตาย ก็เป็นอย่างนั้นเรื่องราวมัน

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมากละ พูดเรื่องการช่วยเหลือโลกเท่าไรๆ ก็บอกมาในนี้หมดแล้ว สำหรับเงินเราถ้าหากว่าเราจะเก็บนะ เราไม่อยากพูดว่าพันล้าน ต้องพูดเป็นหมื่นๆ ล้านไป เพราะเงินเข้ามากต่อมาก เข้าเท่าไรออกเท่านั้น เข้าเท่าไรออกหมดไม่เก็บ มีเท่าไรออกหมด ถ้าว่าเป็นหมื่นล้านขึ้นไปเราจะเห็นด้วย เพียงพันล้านนี้ไม่จุใจ เพราะเงินไหลเข้ามา ไหลเข้ามาเท่าไรไหลออก บางทีปากไหลออกกว้างกว่าปากไหลเข้าติดหนี้เขาก็มี บางทีติดหนี้ละ เป็นอย่างนั้น มันไม่ได้คำนึงนะติดไม่ติด อำนาจแห่งความเมตตาสงสารนี้ครบหมด ไม่ได้คำนึงคำนวณว่าขาดเท่านั้นเหลือเท่านั้นจะพิถีพิถันเก็บไว้ไม่มี มีแต่ผางๆ เลย

แม้แต่ไปตามทางก็เหมือนกัน ไปเห็นเขาขายตามหมู่บ้านจะจอตลอดเอา อันนั้นก็เอาอันนี้ก็เอา เขาบอกว่ารอดเต็มแล้ว ไม่มีที่ใส่แล้ว หือ เอ้า ไปซิไป อย่างนั้นนะ ไปที่ไหนก็แบบเดียวกันเต็มรถๆ มันหากเป็นอยู่ในจิต นี่คือเมตตาไม่ใช่อะไรนะ เมตตาก็ริยาที่แสดงออกอะไรๆ นี้ไม่มีโลกพูดให้ชัดเจน เป็นกิริยาจะเหมือนโลกก็ตามแต่ไม่ใช่โลก มันเป็นธรรมคือความเมตตาแทรกอยู่ในนั้นๆ หมด แต่กิริยาจะเหมือนโลก

หรือบางทีก็ริยาที่เป็นน่าต้งตักมี แต่กริยานั้นเป็นเพียงแสดง ธรรมคือเมตตาอยู่ในนั้น เป็นอย่างนั้นกรุณาทราบเอาไว้

เมื่อเป็นธรรมแล้วจะทำอะไรให้เป็นโลกมันไม่เป็นนะ เป็นธรรมทั้งนั้น ถึงกริยา จะเหมือนโลกก็ไม่ใช่โลก เป็นธรรมอยู่ในนั้น นั่นละถ้าธรรมเป็นแกนแล้วเป็นอย่างนั้น ถ้าโลกเป็นแกนแล้วแหลก อะไรๆ แหลก ต่างกันนะ ถ้าธรรมแล้วแม้กริยาจะเป็น เหมือนโลกที่น่าติเตียนก็ตาม เป็นธรรมอยู่ในนั้นแล้ว ไม่มีโลกในหัวใจแล้วจะให้มัน เป็นโลกได้ยังไง ถึงจะกริยาเหมือนโลกก็ไม่เหมือน เป็นอย่างนั้นนะ เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz